

Arrest

nr. 197 801 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2017 met referentienummer 69914.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 18 april 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: D(...), M(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft de intentie om een Belgisch kind te erkennen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) waarbij de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)” De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken *“(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden *“(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden

volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft dan ook wel degelijk belang bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2 Gelet op het voorgaande, dient de exceptie van de verwerende partij aldus te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 7 en 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In haar verzoekschrift zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“4.1.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179)."

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren

"Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat; is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoeker. Zo werd geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Ook de rechten van de minderjarige dochter van verzoeker wordt die hier ontegensprekelijk geschonden.

4.2.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt in zijn beslissing kortweg dat de betrokkenen "Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument(zie stuk 1).

Nergens blijkt evenwel uit de beslissing dat de gemachtigde op een niet disproportionele wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en het belang hiervan heeft afgewogen ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker kan uit de beslissing niet opmaken waarom zijn recht op bescherming van het gezinsleven met zijn partner en kind ondergeschikt zou zijn aan het belang om hem te dwingen het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt louter dat de verzoeker vanuit Rwanda contact kan houden met zijn partner en kind terwijl zij in België een effectief gezin vormen.

Immers, verzoeker voert een procedure erkenning vaderschap. Ondertussen werd een deskundige aangesteld om aan de hand van een DNA test te achterhalen dat de juridische vader NIET de biologische is. Het spreekt echter voor zich dat verzoeker de intentie heeft om voor zijn kind en partner te zorgen en de familierechtelijke procedure niet uit de lucht gegrepen is. Verzoeker was namelijk zeker dat het hier ging om zijn kind en in uitbreiding ook zijn verantwoordelijkheid. Verzoeker wens zijn verantwoordelijkheid op te nemen en instaan voor zijn dochter. De procedure erkenning vaderschap is hier alsnog essentieel.

Indien verzoeker het land dient te verlaten, zal hij zich in de onmogelijkheid bevinden om zich afdoende te verdedigen. De kans op slagen voor de familierechter wordt ernstig gehypothekeerd zo niet verworpen indien verzoeker niet aanwezig zou zijn. Het betreft hier persoonsaangelegenheden waarbij de aanwezigheid van verzoeker voor de familierechter een vereiste is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is hiervan op de hoogte, echter zonder verdere toelichting concludeert dat de intentie om een Belgische kind te erkenning verzoeker niet het automatisch recht geeft op verblijf. Dit is naast de kwestie aangezien het niet langer gaat om de intentie om te erkennen, doch de procedure reeds ingezet is.

De Dienst Vreemdelingenzaken had in casu zorgvuldiger moeten omgegaan en de procedure had kunnen afgewacht hebben. Het bevel om het grondgebied te verlaten ontnemt verzoeker dienaangaande zijn recht op verdediging over een zaak dat hem nauw aan het hart ligt.

Verzoekers verschijning maakt deel uit van een goede rechtsbedeling. Het is een procedure bij uitsteking om persoonlijk te verschijnen.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt expliciet dat de verzoeker niet persoonlijk mag verschijnen voor de familierechter, wat door de rechter wordt gevraagd en door de wetgever wordt opgelegd.

Hierdoor is hij in zijn rechten van verdediging geschonden. De verzoeker en zijn partner en kind worden in hun bewijsrecht gekortwiekt.

Bovendien is het moeilijk voor de familierechter om een erkenning hangende de beroepsprocedure vast te stellen als de erkenning de facto reeds ongedaan gemaakt werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge een gedwongen opsluiting én verwijdering.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat doelbewust in tegen het natuurlijke procesverloop en schendt de rechten van verdediging, welke gewaarborgd worden in artikel 6 E.V.R.M.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit is in casu niet gebeurd.

Nergens blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde de beslissing heeft getoetst aan het gezinsleven van de verzoeker. Er werd alleen een algemene vage formulering genoteerd die niet ingaat op de specifieke noden van het gezin.

De verzoeker woont reeds lange tijd samen met zijn partner en kind.

Deze omstandigheden werden vaag in beoordeling genomen in de bestreden beslissing, hoewel deze gegevens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onbekend zijn. Bovendien was de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van de intenties van verzoeker om een procedure erkenning vaderschap aanhangig te maken. Dit wordt nog eens beschreven in de bestreden beslissing.

"Bovendien geeft de intentie om een Belgisch kind te erkennen betrokkenen niet automatisch recht op verblijf

Hoe het ook zij, de Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van het gezinsleven maar heeft dit gezinsleven niet naar behoren betrokken in de bestreden beslissing van uitwijzing.

4.4.

Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van het art. 7 van de Vreemdelingenwet (Vw.), dat bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling; die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. Evenwel stelt het art. 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat het bestuur rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De bestreden beslissing valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling. Er werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat de verzoeker hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

Nochtans kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan op de hoogte zijn van dit waarachtig gezinsleven.

Er dient dus vastgesteld te worden dat de verzoeker en zijn partner reeds geruime tijd daadwerkelijk een gezinsleven hebben, en gezien de huidige vonnis waarbij de juridische vader van verzoekers dochter niet de biologische vader is vaststaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in haar beslissing nochtans volledig voorbij aan dit gezinsleven. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evident kennis van het gezinsleven met verzoekers partner en kind.

Al deze elementen zijn anterior aan de bestreden beslissing en waren gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.5.

Het gezin wordt gevormd door verzoeker en zijn vriendin en hun dochter.
Schendingen van artikel 8 E.V.R.M en artikel 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt. Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

De bestreden beslissing is dus geenszins te verzoenen met de hogere rechtsnorm volgende uit het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Hoewel wordt verwezen naar artikel 8. EVRM, past de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet toe.

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr.27.844) dd. 27/05/2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 46.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Uit bovenstaande motivering, dient geconcludeerd te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken ervan uitgaat dat verzoeker bewust de situatie zou hebben gecreëerd om gerechtigd te zijn op een verblijfstitel. Dit is resoluut onredelijk en onwaar. Verzoeker heeft wel degelijk een gezin die hij bevestigd wenst te zien door de procedure vaderschap aanhangig te maken aan de familierechtbank.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in (Marckx et Johnston: EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op het art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83). De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

10.

Dit blijkt duidelijk uit de vage motivering die geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie en bijzondere omstandigheden waarin verzoeker zich in bevindt.

4.7.

In het arrest nr. 156153 van 5 november 2015, bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er inderdaad een zekere belangenafweging moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

De Raad stelde als volgt in haar motivering :

"Immers, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden

Het is duidelijk dat in casu uit de beslissing op geen enkele manier valt af te leiden op grond waarvan ze werd genomen, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

4.8.

Het recht op een gezinsleven wordt geschonden.

Dit recht op een gezinsleven is nochtans gewaarborgd in het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken staat het gezinsleven niet alleen in de weg, de Dienst Vreemdelingenzaken ontnemt de verzoeker de kans om zich te verdedigen bij de familierechtbank.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zonder meer de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het art. 7 en het art. 74/13 Vw., het art. 8 EVRM en de artikelen 7, 20 en 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij zonder nadere precisering de schending aan van artikel 20 van het Handvest. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vervolgens vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk het volgende aangegeven: *“Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument”*, wat de verzoekende partij geenszins betwist. Verder wordt aangegeven, dat de intentie om een Belgisch kind te erkennen, betrokkene niet automatisch recht geeft op een verblijf. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 het volgende stelt: *“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* De gemachtigde merkt tevens op dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State bovendien dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing aldus op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeer richtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM wijst de Raad op het volgende.

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

In de mate dat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De

materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schendingen worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 7, eerste lid luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

De verzoekende partij betoogt dat er geen rekening is gehouden met haar gezinsleven en dat ook de rechten van de minderjarige dochter ontegensprekelijk worden geschonden. Ze stelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op een niet disproportionele wijze rekening heeft gehouden met haar gezinsleven en het belang hiervan heeft afgewogen ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij betoogt dat zij samen met haar partner en kind een effectief gezin vormen en stelt reeds lange tijd samen te wonen met haar partner en kind. De verzoekende partij stelt dat ze uit de beslissing niet kan opmaken waarom haar recht op bescherming van het gezinsleven met haar partner en kind ondergeschikt zou zijn aan het belang om haar te dwingen het grondgebied te verlaten. Ze wijst in dit verband op haar procedure tot erkenning van vaderschap en merkt op dat aan de hand van een DNA-test is gebleken dat de juridische vader van het kind in kwestie niet de biologische vader is. Ze benadrukt dat haar procedure tot erkenning hier alsnog essentieel is.

De verzoekende partij betoogt verder dat indien zij het land dient te verlaten, zij zich in de onmogelijkheid zal bevinden om zich afdoende te verdedigen. De kans op slagen voor de familierechter wordt volgens de verzoekende partij ernstig gehypothekeerd zo niet verworpen indien zij niet aanwezig zou zijn. Ze wijst erop dat het hier persoonsaangelegenheden betreft waarbij haar aanwezigheid voor de familierechter een vereiste is. De verzoekende partij vervolgt dat het niet langer gaat om de intentie om te erkennen doch dat de procedure is ingezet en stelt dat de gemachtigde zorgvuldiger had moeten omgaan en de procedure had kunnen afwachten. Ze stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar recht op verdediging ontnemt en voert aan dat de gemachtigde expliciet oordeelt dat zij niet persoonlijk mag verschijnen voor de familierechter wat door de rechter wordt gevraagd en door de wetgever wordt opgelegd en zij hierdoor in haar rechten van verdediging is geschonden. De verzoekende partij meent de gemachtigde doelbewust ingaat tegen het natuurlijke procesverloop en de rechten van verdediging schendt, welke gewaarborgd worden in artikel 6 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast, zoals ook de verzoekende partij bevestigt, dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de intentie tot erkenning waarbij wordt aangegeven dat de intentie om een Belgisch kind te erkennen betrokkene niet automatisch recht op verblijf geeft. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft wordt in de bestreden beslissing gesteld dat

de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 het volgende stelt: *"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."* De gemachtigde merkt tevens op dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State bovendien dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou geenszins gemotiveerd zijn geweest over haar gezinsleven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het thans niet langer gaat om de intentie om te erkennen doch dat de procedure tot erkenning is ingezet, wijst de Raad erop dat – daargelaten de vaststelling dat deze bewering geenszins wordt gestaafd - uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat vóór het nemen van de bestreden beslissing een dergelijke procedure is ingezet geweest. Zodoende kan het de gemachtigde niet verweten worden louter rekening te hebben gehouden met de intentie tot erkenning. In de mate dat de verzoekende partij zou wijzen op de procedure tot betwisting van het vaderschap van het betrokken kind, ingeleid door de moeder van het kind, stelt de Raad vast dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen van 8 december 2016, toegevoegd aan het verzoekschrift, geenszins blijkt dat de verzoekende partij enigszins een partij was in het genoemd geding noch dat er in haar hoofde een erkenningsprocedure werd opgestart of hangende is. In voormeld vonnis betreffende de procedure tot betwisting van het vaderschap van het betrokken kind, ingeleid door de moeder, wordt louter vastgesteld dat de destijds juridische vader niet de vader is van het betrokken kind. Ook uit de thans aangevoerde DNA-test blijkt louter dat de destijds juridische vader niet de vader is van het betrokken kind, zonder dat hierbij de verzoekende partij enigszins wordt vermeld.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de gemachtigde de procedure had kunnen afgewacht hebben, dient – daargelaten de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing dergelijke procedure reeds was opgestart, en dit ook thans geenszins wordt gestaafd – opgemerkt te worden dat een erkenningsprocedure geenszins schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing. De uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten wordt hierdoor aldus niet opgeschort. Er blijkt niet dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van dergelijke procedures dient af te wachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze zich, omwille van de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid zal bevinden om zich afdoende te verdedigen en dat haar aanwezigheid voor de familierechtbank vereist is, benadrukt de Raad dat geenszins wordt gestaafd dat thans enig erkenningsprocedure hangende is. Bijkomend dient erop gewezen te worden dat in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, de vorderingen die betrekking hebben op de erkenning niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is en dat de verzoekende partij zich desgevallend kan laten vertegenwoordigen door een raadsman. Zij laat na aan te tonen dat haar belangen niet naar behoren verdedigd zouden kunnen worden door een raadsman en zij maakt niet aannemelijk dat een erkenning onmogelijk zou zijn nu zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Bovendien houdt het bevel geen gedwongen opsluiting in, noch een verwijdering, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet waarbij rekening kan worden gehouden met de specifieke omstandigheid van het bestaan van een hangende erkenningsprocedure van een Belgisch kind, hetgeen zij echter lijkt nagelaten te hebben.

Waar de verzoekende partij in dit verband wijst op haar rechten van verdediging en artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad in de eerste plaats op dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen daar de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober

2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Ook waar de verzoekende partij wijst op haar rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad vooreerst op dat er *in casu* geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat. In deze stand van het geding is er dan ook geen sprake van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zoals de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt. Het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM kan zodoende niet dienstig aangevoerd worden.

In zoverre de verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar dochter, benadrukt de Raad dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, vooreerst een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanwezig dient te zijn.

De Raad dient in de eerste plaats vast te stellen dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij de vader is van het betrokken minderjarig kind. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij effectief de vader zou zijn van het kind van haar partner. Het loutere gegeven dat in het vonnis van 8 december 2016 wordt vastgesteld dat de juridische vader niet de biologische vader is van het kind, brengt geenszins met zich mee dat dan de verzoekende partij de (biologische/juridische) vader zou zijn van het betrokken kind.

Nu geenszins wordt aangetoond dat de verzoekende partij de vader is van het betrokken kind en nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het betrokken kind, wijst de Raad er vervolgens op dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaard wordt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland).

Er dient vastgesteld te worden dat er geen elementen in het dossier aanwezig zijn waaruit blijkt dat de verzoekende partij een zorgdragende volwassene is voor het minderjarig kind van haar vriendin. Waar de verzoekende partij stelt een effectief gezin te vormen met het betrokken kind en erop wijst dat zij reeds lange tijd samenwonen, stelt de Raad vast dat deze bewering geenszins steun vindt in de stukken van het dossier. De Raad merkt hierbij op dat in het verzoekschrift overigens wordt aangegeven dat de verzoekende partij wonende is te Willebroek terwijl uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 8 december 2016 toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de partner en het kind wonende zijn te Evergem. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij optreedt als zorgdragende volwassene in relatie tot het betrokken minderjarig kind.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven met het betrokken kind in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Zodoende kan het de gemachtigde niet verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben specifiek aangaande het minderjarig kind.

In de mate dat de verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar vriendin, wijst de Raad op het volgende.

In een situatie van eerste toelating moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de

samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. *In casu* stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing – noch in de nota met opmerkingen – wordt het gezinsleven met de partner geenszins betwist. De gemachtigde oordeelt echter dat dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven en merkt tevens op dat overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State bovendien dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij door louter haar gezinsleven op te werpen en te stellen dat zij een effectief gezin vormen en reeds lange tijd samenwonen, hiermee niet aantoonde dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. Zij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

In deze dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij niet kan ontkennen dat het gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidde dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat haar situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 correspondeert.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat tevens een schending van artikel 3 van het EVRM nakend is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en

reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. De Raad wijst er tevens op dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat. De verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet element, noch enig begin van bewijs, aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Zij beperkt zich tot de stelling een schending van artikel 3 van het EVRM “nakend” is zonder enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is in de zin dat zij bij een eventuele terugkeer zal terechtkomen in een plaats en in omstandigheden waarbij zij persoonlijk een reëel ernstig risico loopt om op onmenselijke of mensonwaardige wijze behandeld dreigt te worden. Tevens dient te worden aangestipt dat de thans bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht om naar haar land van herkomst terug te keren. *In casu* is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het grondgebied van de in de beslissing vermelde staten dient te verlaten, maar dwingt de verzoekende partij niet om naar haar land van herkomst terug te keren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/11, § 2, lid 2 van de vreemdelingenwet dient opgemerkt te worden dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op de afgifte van een inreisverbod. *In casu* betreft de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten en geenszins een beslissing tot afgifte van een inreisverbod, zodat het betoog van de verzoekende partij aangaande voormeld artikel 74/11 niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 5 november 2015 met nr. 156 153, kan het volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat zij bovendien nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare. Zoals hoger aangegeven, blijkt immers dat *in casu* de motivering aangaande artikel 8 van het EVRM wel degelijk uitdrukkelijk is weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij geenszins de vaststelling van de gemachtigde betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodoende dat het niet onredelijk lijkt van de gemachtigde om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU